

EXPERIENCE.
SOLIDARITY.
FUTURE.

#withJuncker

MANS PIECU PUNKTU PLĀNS IMIGRĀCIJAI:

Manā pilnvaru laikā Komisijas priekšsēdētāja amatā es veidošu Eiropas imigrācijas politiku, balstoties uz pieciem pīlāriem:

1.

Pirmkārt, mums nekavējoties ir jāievieš **Eiropas Kopējā patvēruma sistēma**, kuru apstiprināja pagājušā gada jūnijā. Nekādi noteikumi nav ideāli, un jaunie noteikumi, dabiski, ir kompromisa rezultāts. Tomēr to priekšrocība ir iespēja pārtraukt "patvēruma tūrismu". Pašlaik viens un tas pats patvēruma meklētājs vienu un to pašu iemeslu dēļ, ar 70-75 % varbūtību var saņemt patvērumu vienā ES valstī, un tikai ar 1% varbūtību - citā ES valstī. Ir skaidrs, kur patvēruma meklētāji dosies vispirms, bet tas noteikti nav ilgtspējīgs kritērijs atbildības dalīšanai starp ES dalībvalstīm. Tāpēc mums jau drīz ir jādabojas jauniem ES noteikumiem, kas nodrošina, ka patvēruma meklētājam ir vienādas izredzes saņemt patvērumu jebkurā no dalībvalstīm.

2.

Otrkārt, mums ir nepieciešams pastiprināt **praktisko palīdzību, kuru sniedz Eiropas Patvēruma atbalsta birojs**, kura uzdevums ir atbalstīt dalībvalstis, kuras pakļautas "īpašam spiedienam". Tā nav nejaušība, ka šī jaunā ES aģentūra un tās 70 darbinieki atrodas Valetā. Mums tagad ir nepieciešams rūpīgāks risku novērtējums, lai identificētu problēmas vietās, pirms tās tiek pārslogotas. Mums ir vajadzīgs arī pielāgotas apmācības patvēruma sistēmas darbiniekiem katrā no dalībvalstīm, kas sargā Savienības ārējo robežu. Un visām dalībvalstīm ir cieši jāsadarbjas ar Eiropas Patvēruma atbalsta biroju, kas var tikai izpildīt savus uzdevumus, tikai esot komandā ar dalībvalstu iestādēm.

3.

Treškārt, mums ir jāpastiprina **sadarbība ar trešajām valstīm, jo īpaši Ziemeļāfrikas valstīm**. Lai tiktu galā ar imigrācijas problēmu, būtu naivi, ja Eiropa būtu tikai atvērta un viesmīlīga. Pat Eiropai kā bagātākajam kontinentam pasaulē nebūs iespējams uzņemt visas pasaules ciešanas un sāpes. Mums ir ne tikai jānodarbojas ar simptomiem, bet jārisina problēmu saknes un jāpalīdz ieviest izmaiņas imigrantu izcelsmes valstīs. Neviens nevēlas pamest savu mītnes valsti, ja politiskā vai ekonomiskā situācija neliek viņiem doties citur. Tas ir iemesls, kāpēc Eiropas partnerības ar Ziemeļāfrikas valstīm, lai stiprinātu demokrātiju un plurālismu, tiesiskumu, reliģisko brīvību un atbalstītu stabilas ekonomikas, ir labākais ieguldījums, ko mēs varam dot, lai tiktu galā ar imigrācijas izaicinājumu. Ir labi, ka Ēģipte, Jordānija, Maroka un Tunisija ir valstis, kurās tagad darbojas mūsu Eiropas Rekonstrukcijas un attīstības banka – resurss, kurš sākotnēji tika veidots, lai atbalstītu politiskās un ekonomiskās pārmaiņas Centrālajā un Austrumeiropā. Veiksmīgu projektu izveidošanai šajās valstīs jābūt mūsu uzmanības centrā turpmākajos gados.

EXPERIENCE.
SOLIDARITY.
FUTURE.

#withJuncker

MANS PIECU PUNKTU PLĀNS IMIGRĀCIJAI:

4.

Ceturkārt, Eiropai ir vajadzīga lielāka politiskā apņēmība, kad runa ir par **legālo migrāciju**. Es labi zinu, ka tas nav populāri un bieži vien pretrunīgi. Bet mēs varēsim tikt galā ar imigrāciju tikai tad, ja Eiropa pieņems stabilu politiku, kas ļaus migrantiem doties uz Eiropu likumīgi un kontrolētā veidā, nevis slepeni, vai šķērsojot Vidusjūru cilvēku tirgotāju organizētās nedrošās laivās. Organizēt legālo migrāciju ir arī pašas Eiropas ilgtermiņa interesēs. Demogrāfiskās prognozes liecina, ka līdz 2060. gadam ES ekonomiski aktīvo iedzīvotāju skaits samazināsies par vairāk nekā 10% jeb 50 miljoniem iedzīvotāju, savukārt pensionāru skaits palielināsies par 17% līdz 30% jeb par 85 līdz 151 miljoniem cilvēku. Šī tendence rada reālus draudus ES ekonomikas produktivitātei, it īpaši tāpēc, ka drīzumā uz katru cilvēku vecumā virs 65 gadiem būs divi nodarbinātie, nevis četri nodarbinātie, kā tas ir šodien. No 2015. gada, demogrāfiskā sarūkšana ES nozīmēs divas lietas. Pirmkārt, mums būs nepieciešams aizstāt pensionārus darba tirgū, un, otrkārt, mums būs nepieciešams aizpildīt jaunas darba vietas arvien pieaugošā veco cilvēku skaita apkalpošanai, it īpaši aprūpes jomā. Tāpēc mums ir nepieciešams izstrādāt kopēju legālās migrācijas politiku, lai apmierinātu pieaugošo pieprasījumu pēc šīm prasmēm un talantiem. ES mēroga "zilā karte" jeb darba atļaujas, ko ES ieviesa 2012. gadā, ir pirmais solis, kas ļauj augsti kvalificētiem trešo valstu pilsoņiem dzīvot un strādāt jebkurā ES valstī, izņemot Dāniju, Īriju un Apvienoto Karalisti. Tomēr ne visas dalībvalstis ir pilnībā izpildījušas "zilās kartes" direktīvu, un tās praktisko īstenošanu joprojām kavē birokrātija valstu līmenī. Pirmo divu shēmas darbības gadu laikā ir izdotas tikai 10 000 zilās kartes. Mums ar svaigu skatu būs vēlreiz jāpaskatās uz šo situāciju, lai noteiktu veidus un līdzekļus, kā šo iniciatīvu ievērojami paplašināt. Es vēlos, lai Eiropa kļūtu vismaz tikpat pievilcīga kā iecienītākā migrācijas galamērķi, tādi kā Austrālija, Kanāda un ASV.

5.

Pēdējais, bet ne mazāk svarīgais - mums ir **jānostiprina Eiropas ārējo robežu**. Mūsu kopīgā Patvēruma un legālās migrācijas politika darbosies tikai tad, ja mēs varam novērst nekontrolētu nelegālo imigrantu pieplūdumu. Tāpēc mums ir nepieciešams pastiprināt operatīvās spējas Eiropas robežu aģentūrai FRONTEX. Tās gada budžets ir tikai 90 miljoni eiro, kas ir labs sākums, bet vēl nav atbilstošs uzdevumam nosargāt Eiropas kopējās robežas. Mums ir nepieciešams vairāk apvienot dalībvalstu resursus, lai pastiprinātu FRONTEX darbu un jāiedarbina Eiropas robežsardzes vienību ātrai izvietojšanai kopīgās FRONTEX operācijās un ātrai reaģēšanai robežapsardzībā. Mums ir arī jāpiemēro un enerģiski jāīsteno mūsu jaunais kopīgais Eiropas noteikums, lai sodītu cilvēku tirgotājus. Šiem noziedzniekiem, kas ekspluatē cietēju vai vajātu cilvēku sāpes un vajadzības ir jāzina: Eiropa ir sardzē un sauks viņu pie atbildības.

